

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **R. M.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní
Lhoty
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Jeziorskou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. OAM-482/BA-BA01-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, **se určuje** částkou ve výši 13 901 Kč, a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. České republice se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 5. 2024, č. j. OAM-482/BA-BA01-ZA01-2024 („napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 29. 5. 2024, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, neboť měl za to, že napadeným rozhodnutím došlo ke zkrácení jeho práv.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 5. 4. 2024 policejní hlídka provedla u žalobce pobytovou kontrolu. Jelikož žalobce neměl vízum či jiné oprávnění umožňující mu legálně pobývat na území České republiky, policie jej zajistila. Následně zjistila, že byl žalobce vyhoštěn a měl povinnost vycestovat z České republiky; od 26. 5. 2023 se na českém území nachází nelegálně.
3. Dne 6. 4. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Údaje k žádosti o mezinárodní ochranu poskytl dne 22. 4. 2024 a mimo jiné uvedl, že v minulosti používal španělský doklad totožnosti, za který zaplatil, avšak předpokládal, že dokument je pravý. Poté byl zadržen a následně vyhoštěn z České republiky. Je moldavské státní příslušnosti, hovoří ruským jazykem, vyznává pravoslavné křesťanství, národností je žid, o politiku se nezajímá. Je ženatý s ukrajinskou státní příslušnicí, která má na území České republiky dočasnou ochranu. Manželka má dvě děti, které žalobce považuje za své vlastní, ačkoliv jejich biologickým otcem není. Moldavsko opustil po svatbě v roce 2017, nejdříve pobýval na Ukrajině, přičemž v průběhu tohoto pobytu cestoval na pracovní víza do České republiky. Naposledy pobýval na území České republiky v roce 2022. Za účelem práce byl také v Německu, odkud se chtěl vrátit zpět do vlasti. V minulosti měl udělen trvalý pobyt na Ukrajině a o mezinárodní ochranu žádá poprvé. Ke zdravotnímu stavu uvedl problémy s konečníkem. O mezinárodní ochranu požádal proto, že v Moldavsku nemá kde žít (matka mu prodala byt a nedala mu peníze) a dále také kvůli poloze jeho posledního bydliště ve vlasti (S. V.) u hranice s Oděskou oblastí a v blízkosti Podněstří.
4. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 4. 2024 žalobce uvedl, že od roku 2017, tedy od opuštění Moldavska, se do vlasti vracel na krátké návštěvy na základě biometrického cestovního dokladu. S vyřizováním pasu ani s cestováním neměl potíže. Uvedl, že se v Moldavsku nepotýkal s žádnými potížemi a také neměl problémy s bezpečnostními či jinými státními orgány. Dále uvedl, že Moldavsko opustil z důvodu, že tam není možné žít, uživit rodinu a nemá tam kde bydlet. Jako k osobě, která hovoří rusky a je židovské národnosti, se občané Moldavska nechovali dobře, „sprostě mu nadávali“. Hlavním důvodem jeho žádosti je jeho rodina, protože se o ni musí postarat a zabezpečit ji. Obává se také válečného konfliktu.
5. Žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení informace o zemi původu, konkrétně materiál „Moldavsko, Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ z října 2023. Podle této zprávy v Moldavsku nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Situace v zemi zůstávala – přes obavy

z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do Moldavska a zátěž spojenou s ukrajinskou uprchlickou vlnou – stabilní a v zemi neprobíhal žádný vnitřní ani vnější ozbrojený konflikt. Moldavsko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu.

6. Žalovaný taktéž vycházel z Informace OAMP-Moldavsko: Etnické a národnostní menšiny. Přístup orgánů a společnosti, ze dne 30. 3. 2023, podle které i přes rostoucí převahu rumunštiny ve veřejném prostoru nadále dominuje ruština. Většinově lze Moldavsko chápat jako pasivně bilingvní společnost. V květnu 2022 byla v trestním zákoně rozšířena ochrana proti diskriminaci a podněcování k diskriminaci nebo násilí z nenávisti, což umožňuje zpřísnění trestů za zločiny motivované stereotypy nebo předsudky na základě rasy, bravy pleti, náboženství apod.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, a proto žalobci neudělil azyl ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný dále neshledal u žalobce odůvodněný strach z pronásledování při návratu do vlasti, a proto ani podmínka v § 12 písm. b) zákona o azylu nebyla splněna. V řízení nevyplývalo, že by na území České republiky byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce nesplnil. Žalovaný nakonec zkoumal případné splnění podmínek pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, zásahem do soukromého a rodinného života. Shledal, že žalobcem uvedené zdravotní potíže nejsou takovým onemocněním, které by omezovalo či komplikovalo bezpečný návrat do jeho rodné země, žalobce na území České republiky pobývá s manželkou ukrajinské státní příslušnosti a jejími dětmi, kterým však nebyl udělen azyl. Žalovaný osvětlil význam institutu dočasné ochrany a dospěl k závěru, že nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a dle § 14b zákona o azylu. Z uvedených důvodů žalovaný mezinárodní ochranu žalobci neudělil.

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě uvedl, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je obava z rasové nenávisti v zemi původu a vážná ekonomická a politická situace v Moldavsku. Ve vlasti k němu místní obyvatelé nebyli přátelští, jelikož hovoří rusky a je židovského původu.
9. Namítal, že se žalovaný nezabýval jeho případem komplexně a závěr učinil pouze na základě povrchního vyhodnocení. Žalovaný nevzal v potaz, že žalobce žije na území České republiky dlouhodobě, vlastní v Praze byt, vybudoval si ekonomické a sociální zázemí, a tudíž má k České republice silné vazby (oproti Moldavsku, kde nic nemá). Matka mu v Moldavsku prodala byt, nemá se s rodinou kam vrátit. Má obavy ze špatné ekonomické situace v Moldavsku, ve vlasti by nemohl uživit rodinu, která je na něm finančně a citově závislá.
10. Žalobce se neztotožnil se závěry žalovaného ohledně bezpečnosti Moldavska. Zprávy OAMP, ze kterých žalovaný ve správním řízení vycházel, považoval za neaktuální a účelové. K tomu odkázal na závěry Výboru OSN a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 8 Azs 44/2021, který stanovil podmínky, které musí podklady o zemi původu splňovat. Žalovaný vycházel pouze ze zpráv OAMP, aniž by vyhledával volně

dostupné zahraniční zdroje od nevládních organizací apod. odkázal na zprávu o závěrech Výboru OSN pro odstranění rasové diskriminace, podle které v Moldavsku se čím dál více rozšiřuje rasová diskriminace, rasistické nenávistné projevy a trestné činy, kterými se lidé snaží projevovat nenávist proti jiným rasám. Rasová diskriminace je nejsilnější proti Romům s jejich dětem, ale také vůči dalším etnickým menšinám. Jedná se o vážnou situaci, kterou žalovaný pouze přeshel s tím, že výpověď žalobce o rasové diskriminaci je přehnaná, s čímž žalobce nesouhlasí.

11. Žalovaný dále nezohlednil, že žalobce pobýval ve vlasti v Podněstří, kam se s rodinou nemůže přestěhovat, jelikož se jedná o nebezpečnou oblast. Žalobce se obává dopadů ukrajinského konfliktu na situaci v Moldavsku.
12. Žalobce dále namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jeho základních práv, zejména čl. 8 a čl. 14 Evropské úmluvy o lidských právech. K tomu upřesnil, že jeho manželka je ukrajinská státní příslušnice a získala spolu s jejími dětmi v České republice dočasnou ochranu. Napadené rozhodnutí zasáhlo do práva žalobce na rodinný a soukromý život a nezohlednilo princip nejlepšího zájmu dítěte. Měl za to, že splňuje podmínky minimálně pro udělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
13. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nepříznivá ekonomická situace v Moldavsku, národnostní důvody a obava z dopadu ukrajinského konfliktu na situaci v Moldavsku. Dále popsal, jakým způsobem zjistil skutkový stav věci. Má za to, že použil dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce, a proto jsou žalobní výtky v tomto směru neopodstatněné.
15. Pokud jde o bezpečnostní situaci v Moldavsku, odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které je bezpečnostní situace v Moldavsku hodnocena jako stabilní. Nejvyšší správní soud zhodnotil, že ruská agrese na Ukrajinu a nahodilé dopady balistických střel na území Moldavska nejsou relevantním argumentem pro zpochybnění bezpečnosti v zemi původu. Žalovaný osvětlil také institut doplňkové ochrany s ohledem na skutečnost, že manželka žalobce a její děti jsou ukrajinské státní příslušnice a pobývají na území České republiky na základě dočasné ochrany. Ani v tomto směru nemají žalobcovy námítky opodstatnění. Žalovaný dále odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí vedoucí k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

V. Jednání soudu

16. Jednání krajského soudu se uskutečnilo dne 19. 9. 2024 za účasti žalobce, jeho zástupkyně, tlumočnice a zástupkyně žalovaného. Zástupkyně žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby a doplnila, že Moldavsko není pro žalobce bezpečnou zemí původu, což žalovaný nesprávně vyhodnotil. Napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do rodinného života žalobce, protože má v České republice manželku, dvě děti a zázemí. Manželka v České republice žije i pracuje, což dokládá pracovní smlouvou na dobu neurčitou. Zástupkyně žalobce odkázala na vyjádření k žalobě a na napadené rozhodnutí. Se souhlasem žalobce proběhl jeho účastnický výslech, během kterého žalobce upozornil na nedobrou

bezpečnostní situaci v Moldavsku. Zdůraznil, že rodinu odvezl ze země zasažené válečným konfliktem, tak není možné, aby s ním odcestovala do další země, kde válečný konflikt brzy vypukne. V minulosti žalobce pochybil, protože se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, ale v budoucnu chce v České republice legálně pracovat, plnit své povinnosti a žít se svou rodinou. Žalobce plní své závazky a bez jeho přispění má problém se jeho rodina uživit. V Moldavsku se mu žije špatně, neumí mluvit moldavsky, když mluvil rusky, lidé v obchodě na něj i plivali. Krajský soud seznámil účastníky s podstatnými částmi správního spisu. Poté krajský soud dal zástupkyni žalobce i žalovaného prostor ke konečným návrhům a následně postupoval podle § 49 odst. 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu (§ 75 odst. 1, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu).
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, je-li a) pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Žalobce v žalobě i v průběhu správního řízení namítal, že k němu nebyli obyvatelé Moldavska přátelští, jelikož je židovského původu a mluví rusky. S touto námitkou se žalovaný vypořádal na 3 a 4 napadeného rozhodnutí. V průběhu soudního jednání uvedl, že pokud promluvil v obchodě rusky, dokonce na něj lidé plivali. Při posouzení této otázky žalovaný vycházel z Informace OAMP-Moldavsko: Etnické národnostní menšiny. V souladu s žalovaným má krajský soud za to, že se z ničeho nepodává, že jednání blíže nespecifikovaného počtu obyvatel Moldavska vůči žalobci mělo takovou intenzitu, aby toto jednání bylo možné považovat za azylově relevantní důvod. Žalobce tvrdil, že vůči němu nebyli obyvatelé Moldavska přátelští, nenamítal však, že by se obával o svůj život či měl strach z pronásledování. Navíc i kdyby obavy měl, muselo by se jednat o odůvodněný strach z pronásledování; žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by jej v minulosti kdokoli ohrožoval, a to bylo důvodem k odchodu z vlasti, „nepřátelské“ jednání neřešil se státními orgány. Jak žalobce potvrdil během správního řízení, do vlasti se opakovaně vracel. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že v Moldavsku existují oblasti, např. Balti, kde převládá ruskojazyčné obyvatelstvo, kde by neznalost moldavského jazyka neměla žalobce jakkoli znevýhodňovat. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že s rodinnou v Moldavsku nemá blízké vazby, jeho matka prodala byt, který vlastnil. Žalobce tak nemá důvod navracet se ve vlasti do konkrétního místa, nic by mu tak nebránilo se v případě návratu do vlasti přesunout do oblasti, kde jeho neznalost moldavského jazyka nebude překážkou pro pokojný život. V žalovaném zmiňovaných oblastech nebude považován za menšinu. Krajský soud má taktéž za to, že se z ničeho nepodává, že by žalobci hrozilo pronásledování z důvodu židovské národnosti. Sam žalobce uvedl, že je pravoslavným křesťanem. Žalobce v průběhu správního ani soudního řízení nesdělil, jak by jeho židovskou národnost vzhledem k tomu, že není praktikujícím židem, mohlo obyvatelstvo Moldavska zjistit, s jakými konkrétními případy diskriminace z důvodu židovské národnosti se setkal. Z předložených podkladů vyplývá, že moldavská ústava zajišťuje rovnost před zákonem a veřejnými orgány nezávisle

na rase či národnosti. Trestní zákon a zákon o přestupcích trestá diskriminaci. Krajský soud tak v souladu s žalovaným neshledal, že by žalobci v Moldavsku hrozilo pronásledování z důvodu rasy či národnosti. Je třeba také upozornit na to, že žalobce se v případě nevhodného jednání vůči své osobě nikdy neobrátil na státní orgány, nevyhledal pomoc, která mu byla dle podkladů ve spise k dispozici.

20. Co se pak týče zhoršené bezpečnostní situace v souvislosti s invazí Ruské federace na území Ukrajiny, na kterou žalobce také poukazoval, je třeba uvést, že z podkladů o zemi původu shromážděných žalovaným se podává, že na území Moldavska dosud neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, přičemž konflikt mezi Ruskou federací a Ukrajinou se do Moldavska přímo nerozšířil. K situaci v Moldavsku se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-27, uvedl, že „*kasační soud ve své nedávné judikatuře opakovaně zdůraznil, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v Moldavsku zatím neprobíhá (srov. usnesení NSS ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 232/2023-25, nebo ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 228/2023-27).*“ Soud proto nemá pochyb o tom, že situace v Moldavsku je aktuálně stabilní, a to včetně regionu Podněstří, nedošlo k rozšíření válečného konfliktu z Ukrajiny na území Moldavska, není proto důvodné, aby byla žalobci poskytnuta doplňková ochrana. Žalobcovy obavy z budoucího možného válečného konfliktu v Moldavsku nelze v posuzované věci jakkoli zohlednit.
21. Krajský soud se dále zabýval námitkami žalobce, že potřebuje zůstat v České republice, aby zabezpečil svou rodinu, má v zemi ekonomické zázemí. Zde je třeba zdůraznit, že nepříznivá ekonomická situace moldavských občanů není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tedy ani azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65). Dle rozsudku NSS ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60: „*institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“ Lepší ekonomické zázemí v České republice nelze považovat za azylově relevantní důvod. Účelem udělení azylu není umožnit cizinci, aby si mohl zvolit pro něj pohodlnější a ekonomicky výhodnější život, ale chránit jej před pronásledováním a obavou z vážné újmy ve vlasti. Ekonomické argumenty (vlastnictví bytu, lepší možnost zabezpečit rodinu, horší ekonomická situace v Moldavsku) se s účelem udělení azylu zcela míjí. Krajský soud z výše uvedených důvodů v souladu s žalovaným neshledal, že by žalobci svědčil důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.
22. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále zkoumal, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný vysvětlil, že žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl udělen azyl v České republice, k udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak nebylo možné přistoupit.
23. Dále se žalovaný zabýval tím, zda u žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zjišťoval tak, zda u žalobce nelze shledat případ hodný zvláštního zřetele či zda u

žalobce existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do vlasti, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval zdravotním stavem žalobce a dospěl k závěru – se kterým se krajský soud ztotožňuje – že žalobce netrpí takovým onemocněním, které by jej jakýmkoli způsobem omezovalo či komplikovalo bezpečný návrat do vlasti či že by jeho léčba nebyla ve vlasti možná.

24. Žalobce argumentoval v žalobě a během jednání soudu tím, že chce být se svou rodinnou a neudělení azylu jej i jeho rodinu citelně zasáhne. K tvrzení, že nucené vycestování žalobce by kvůli tomu, že v České republice pobývá žalobcova manželka a její děti, představovalo vážný zásah do osobního života, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně uvedl, že rodinné vazby cizince v České republice nejsou samy o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57, nebo usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62, a ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36).
25. Jak již vyslovil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 15. 5. 2024, č. j. 20 Az 19/2023-32, zásah do soukromého a rodinného života spočívající v opuštění partnerky a dětí představuje újmu související výlučně se situací, která nastala v České republice. Hrozí mu tedy toliko v hostitelském státě, a nikoliv v zemi původu. Jinak řečeno nemá s jeho situací v Moldavsku žádnou spojitost. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, přitom vyplývá, že pokud neexistuje vazba tvrzené újmy na zemi původu, není žalovaný vůbec povinen při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat sociální a rodinné vztahy žadatele na území hostitelské země. Mezinárodní ochrana má totiž již ze své podstaty chránit žadatele před nelidským či ponižujícím zacházením a újmou právě v zemi jeho původu. Ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na vazby cizince v České republice, je v současné době poskytována až v řízeních o uložení povinnost vycestovat a v řízeních o vyhoštění (viz bod 58 citovaného usnesení rozšířeného senátu). Vzhledem k výše uvedenému tak skutečně nebylo v projednávané věci možné považovat zásah do soukromého a rodinného života žalobce způsobený nutností vycestovat z území České republiky za vážnou újmu relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.
26. K tomu lze již pouze na okraj dodat, že i bez ohledu na závěry vyjádřené ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by nebylo na místě mezinárodní ochranu žalobci z důvodu zásahu do jeho soukromého a rodinného života poskytnout. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, podle kterého *„ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, [http://echr.coe.int.](http://echr.coe.int)) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné*

(srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).“

27. Žalobce žádné výjimečné okolnosti, pro které by bylo možné uvažovat o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života neuvedl. Takovou výjimečnou okolností nemůže být pobyt manželky a jejích dětí v České republice. Pro srovnání pak lze zmínit usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 6 Azs 207/2017-47, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „[o] povinnosti státu respektovat volbu země pobytu lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, například tehdy, má-li cizinec manželku, která je českou občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27, či usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 – 30).“
28. Žalobce v žalobě brojil proti tomu, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jak je vyhodnotil. S touto námitkou se krajský soud taktéž neztotožnil. Informace o zemi původu, jak si je zajistil žalovaný, považuje krajský soud za dostačující. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, které splňovaly podmínky stanovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. 8 Azs 44/2021. Podklady byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální (ze dne 30. 3. 2023 a ze dne 16. 11. 2023 a 3. 10. 2023), ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (všechny použité informace OAMP obsahují přesné odkazy na jednotlivé zdroje, ze kterých zpracovatel informace vycházel, jednalo se např. o zprávy Rady Evropy, Ministerstva zahraničních věcí USA, Asylum Information Database, Agentura EU pro azyl, a další). Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci, což nemůže jakkoli zvrátit tisková zpráva Výboru OSN pro odstranění rasové diskriminace ze dne 29. 4. 2024, na kterou žalobce odkazoval. Ta hodnotí, jak i sám žalobce uvádí v žalobě, zejména postavení Romů v Moldavsku. Krajský soud nepopírá, že v Moldavsku může docházet k diskriminaci některých skupin obyvatelstva, ale z předložených podkladů vyplývá, že stát zajistil právní rámec, aby tato jednání postihoval, nejde tedy o jednání státem aprobované či schvalované. Navíc se žalobce za občana romské národnosti nepovažuje.
29. Žalovaný své rozhodnutí též dostatečně individualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy se z ničeho nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za řádné a přezkoumatelné.
30. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že žalovaný byl oprávněn v rámci správního řízení zohlednit, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po opuštění vlasti, ale až několik let poté. Azylové řízení má za cíl chránit cizince před pronásledováním či jemu hrožící vážnou újmu ve vlasti. Prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro tento účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje předpokládané zákonem č. 326/1999 Sb. (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57).
31. Krajský soud neprovedl k důkazu předložené dokumenty, jelikož část (Certificat de Casatorie, tedy oddací list) byla součástí správního spisu a uzavření manželství a skutečnost, že žalobce uzavřel manželství, nikdo nezpochybňuje, a zbylé dokumenty (Certificat de Nastere, tedy rodný list, a průkazy totožnosti) prokazovaly totožnost žalobce, která nebyla sporná. Krajský soud neprovedl ani pracovní smlouvu na dobu neurčitou ze dne 1. 8. 2024,

jelikož ta toliko prokazuje, že je manželka žalobce zaměstnána v České republice. Pro rozhodování ve věci je podstatné, jestli některému z rodinných příslušníků byl udělen azyl či okolnosti zvláštního zřetele, které by měl krajský soud zohlednit. Skutečnost, že je manželka žalobce zaměstnána, nemůže posouzení věci jakkoli ovlivnit.

32. Krajský soud tak uzavřel, že žalovaný pro účely posouzení žádosti žalobce vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. K žalobcem uváděným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany shromáždil žalovaný dostatek informací z různých zdrojů o státu původu žalobce, jak vyžaduje § 23c zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81). Žalovaný se zabýval životní situací a tvrzenými azylovými důvody dostatečně, krajský soud neshledal v postupu žalovaného pochybení.

VII. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
35. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud přiznal výrokem IV. rozsudku zástupkyni žalobce odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 9 300 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za tři úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, porada s klientem, účast na ústním jednání dne 19. 9. 2024) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů na tři úkony právní služby ve výši 900 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náhrada hotových výdajů se dále skládá z cestovného na poradu s klientem ve výši 393 Kč (cesta Havířov – Vyšší Lhoty a zpět dne 2. 8. 2024, osobním automobilem Audi, r. z. X, tj. 48 km při průměrné spotřebě 6,70 l/100 km, ceně pohonné hmoty 38,70 Kč/1 l a sazbě základní náhrady 5,60 Kč/1 km dle vyhl. č. 398/2023 Sb.) a z náhrady za promeškaný čas v celkové výši 400 Kč podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Za cestu na ústní jednání dne 19. 9. 2024 náleží náhrada za cestovní výdaje ve výši 295 Kč (cesta Havířov – Ostrava a zpět dne 19. 9. 2024, osobním automobilem Audi, r. z. X, tj. 36 km při průměrné spotřebě 6,70 l/100 km, ceně pohonné hmoty 38,70 Kč/1 l a sazbě základní náhrady 5,60 Kč/1 km dle vyhl. č. 398/2023 Sb.) a náhrada za promeškaný čas ve výši 200 Kč dle § 14 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o DPH v zákonné výši a celkem činí 13 901 Kč (po zaokrouhlení) a bude zástupkyni žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

36. České republice nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno, neboť náklady tlumočeného, o nichž soud rozhodl samostatným usnesením, nese v tomto typu řízení stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. září 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně